

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **JUDr. R. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 30.7.2010, č.j.: 2010/53043-51

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 30.7.2010 č.j.: 2010/53043-51 a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1.7.2010 č.j.: 2010/53043-51-1 s e z r u š u j í a věc s e vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Ministerstvu práce a sociálních věcí s e n a ř i z u j e poskytnout žalobci stanovisko ze dne 19.2.2008 č.j. 2008/13887-52.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí, který zamítl jeho rozklad podaný proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1.7.2010 č.j. 2010/49794-51-1.

V odůvodnění pak ministr mimo jiné uvedl, že žádostí ze dne 25.6.2010 se žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb. domáhal po Ministerstvu práce a sociálních věcí informací a to stanoviska k § 21 odst. 1 zákona č. 181/2007 Sb., které mělo ministerstvo vydat na žádost odboru personálního Ministerstva vnitra (žádost ze dne 15.2.2008 pod č.j. MV 14140-3/SP-2008) a dále pak žalobce požadoval veškerou korespondenci týkající se vydání tohoto stanoviska. Na základě uvedené žádosti ministerstvo poskytlo účastníkovi řízení stejnopis dopisu Ministerstva vnitra ze dne 15.2.2008 č.j. 14140-3/SP a jeho pět stejnopisů příloh, a to 1) dopis Ministerstva vnitra ze dne 7.2.2008 č.j.: MV-14140-1/SP-2008, 2) dopis Archivu bezpečnostních složek ze dne 12.2.2008 č.j.: abs-79/2008, 3) dopis M. V. ze dne 4.2.2008, dopis Z. B. ze dne 4.2.2008. Současně ministerstvo vydalo podle ministra v souladu s § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. dne 1.7.2010 rozhodnutí, č.j. 2010/49794-51-1, jímž žádosti žalobce ohledně vydání informací a to stanoviska k § 21 odst. 1 zákona č. 181/2007 Sb. nevyhovělo, neboť požadované stanovisko nebylo Ministerstvu vnitra nikdy dáno, tudíž žalobcem požadovaná informace neexistuje.

Ministr neshledal důvody ke změně nebo zrušení napadeného rozhodnutí ministerstva.

Žalobce podle ministra zcela jasně žádal stanovisko, které mělo být ministerstvem dáno na konkrétní požadavek Ministerstva vnitra. Jelikož ministerstvo na tento požadavek Ministerstvu vnitra žádné stanovisko nedalo, nemohlo ani vyhovět žádosti žalobce, neboť jím požadovaná informace neexistuje. Na tom nic nemění podle ministra tvrzení žalobce, že je mu známo, že požadovaná informace v určité formě existovala, podstatné je, že požadavku Ministerstva vnitra nebylo vyhověno a proto stanovisko, které žalobce požaduje, mu nemůže být poskytnuto, neboť není k dispozici.

Druhým důvodem pro nevyhovění žalobci je pak podle ministra znění § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. I kdyby předmětné stanovisko skutečně existovalo, nebylo by podle ministra ve smyslu citovaného zákona ničím jiným, než neformálním a nezávazným vyjádřením vlastního právního názoru k otázce, které je navíc mimo působnost ministerstva. Informační povinnost se na něj podle ministra nevztahuje.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, když v rozporu se základními zásadami správního práva chybně vyložil smysl a účel zákona č. 106/1999 Sb. a požadované informace žalobci neposkytl. Vysvětlil svůj názor na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a uvedl, že jej opírá zejména o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010, č.j. 1 As 28/2010-86. Žalobce je pak názoru, že povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informaci k dispozici a je tedy povinen tuto informaci na žádost jako povinný subjekt poskytnout. Totéž podle žalobce platí i o korespondenci povinného subjektu s jinými subjekty, kdy úřední korespondence standardně patří k informacím, které jsou žadatelům o informace dle uvedeného zákona běžně poskytovány.

Žalobce má za to, že důvody potvrzující odeprání poskytnutí informací uvedené v napadeném rozhodnutí i v předchozím rozhodnutí jsou zcela vykonstruované a neodpovídají jak smyslu citovaných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., tak i znění jednotlivých ustanovení zákona. Žalobce zdůraznil, že žalovaný nikterak neověřil, zda stanovisko, jakožto požadovaná informace existuje v materializované podobě, kupř. ve formě emailové zprávy, datového souboru na disku, ačkoli z poskytnutých informací, konkrétně z dopisu Ministerstva vnitra

Ministerstvu práce a sociálních věcí ze dne 15.2.2008 zřetelně vyplývá, že žalobcův údaj o referentu, který informaci v rámci žalovaného zpracoval, je správný, stejně jako se shoduje číslo jednací, datum a další upřesňující informace o požadovaném stanovisku. Závěr žalovaného o tom, že stanovisko neexistuje pouze proto, že nebylo odesláno Ministerstvu vnitra, považuje žalobce nejen za nesprávný, ale za zcela absurdní a účelový, neboť tento závěr má pouze zakrýt skutečnost, že žalovaný navzdory své zákonné povinnosti ve skutečnosti nechce informace poskytnout z politických či jiných důvodů.

Podle žalobce také pokud stanovisko skutečně existovalo a bylo materializováno, týká se takového stanoviska informační povinnost dle zákona č. 106/1999 Sb.

Na okraj pak žalobce dodal, že je přesvědčen, že požadované stanovisko není a nemůže být neformálním a nezávazným vyjádřením vlastního názoru žalovaného k otázce, která je mimo působnost žalovaného jako správního úřadu, neboť stanovisko se týká právních otázek přechodu práv a povinností v pracovněprávních vztazích, jež do působnosti Ministerstva práce a sociálních věcí náleží.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že požadované stanovisko žalovaného žalobcem nelze označit za podklad, který by byl povinen vydat pro rozhodnutí nebo postup jiného subjektu mimo svoji působnost. Ve skutečnosti se podle žalovaného jedná o názor ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., který žalovaný není povinen poskytnout. Navrhl žalobu zamítnout.

K jednání dne 20.11.2014 se žádný z účastníků nedostavil. Žalobce svoji neúčast omluvil a souhlasil, aby bylo rozhodnuto v jeho nepřítomnosti (omluva z jednání ze dne 4.11.2014), žalovaný se z nařízeného jednání neomluvil, ač mu bylo předvolání k jednání doručeno již 17.10.2014.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty a to žádost žalobce o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 25.6.2010; vyjádření správního orgánu I. stupně ze dne 22.7.2010 k rozkladu vč. dopisu Ministerstva vnitra ze dne 15.5.2008, č.j.: MV 14140-3/SP-2008, dopisu Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19.2.2008, č.j.: 2008/13887-52, sdělení Mgr. L. T. ze dne 21.2.2008 adresované Ministerstvu vnitra; rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1.7.2010, č.j.: 2010/49794-51-1; rozklad žalobce ze dne 9.7.2010; rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 30.7.2010, č.j.: 2010/53043-51.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Především soud konstatuje, že výklad § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. učinil již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17.6.2010, č.j. 1 As 28/2010-86, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „Ustanovení § 2 odst. 4 bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím včleněno zákonem č. 61/2006 Sb. Dle tohoto ustanovení se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

V důvodové zprávě k zákonu č. 61/2006 Sb. se uvádí: „*Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici.* Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. *Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.).* Naopak pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici je povinen ji poskytnout. *Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů.*“ (sněmovní tisk č. 991, 4. volební období 2002 - 2006, digitální repozitář, www.psp.cz, zdůraznění doplněno).

... Informacemi ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím jsou nejen informace o činnosti povinných subjektů, ale též o výsledcích jejich činnosti (viz též důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb., cit. v bodě[41] shora). Mezi informace o výsledku činnosti nepochybně patří i informace o podkladech zpracovávaných v průběhu výkonu této činnosti.“

Soud tedy přisvědčil žalobci v tom, že důvody, pro které povinný orgán odepřel poskytnutí informací, konkrétně poskytnutí stanoviska k § 21 odst. 1 zákona č. 181/2007 Sb. odboru pracovněprávní legislativy a kolektivního vyjednávání č.j. 2008/13887-52, neodpovídají smyslu shora uvedeného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., jakož i znění jednotlivých ustanovení cit. zákona, neboť jako podklad pro závěr, že informace neexistuje, posloužilo žalovanému pouze jeho nijak neproěřované přesvědčení, že požadované stanovisko nebylo Ministerstvu vnitra nikdy odesláno a požadavek Ministerstva vnitra tak nebyl splněn.

Soud pak ze správního spisu zjistil, že předmětné stanovisko, tedy stanovisko k § 21 odst. 1 zákona č. 181/2007 Sb., které je ve správním spise založeno, bylo dne 19.2.2008 pod č.j. 2008/13887-52 JUDr. A K. vypracováno na papíru označeném iniciálou Ministerstva práce a sociálních věcí a adresováno Ministerstvu vnitra, JUDr. V. Š., vedoucí oddělení metodiky a kontroly, Praha. Z kompletního přehledu správního spisu vedenému pod č.j.: 2010/49794-51-1-2 ve vztahu ke spisu č.j.: 2008/13887-52 a vyjádření správního orgánu prvního stupně ze dne 22.7.2010, podepsaného JUDr. A. K. dále pak vyplývá, že žalovaný byl požádán dopisem Ministerstva vnitra ze dne 15.5.2008 č.j.: MV 14140-3/SP-2008 o právní názor k aplikaci ust. § 21 odst. 1 zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů. Dopisu Ministerstva vnitra pak

předcházela konzultace vedená v pracovním pořádku. K dotazu Ministerstva vnitra byl vypracován dopis ze dne 19.2.2008 č.j.: 2008/13887-52, který byl Ministerstvu vnitra odeslán elektronicky. Ministerstvo práce a sociálních věcí zaujalo k dotazu své stanovisko (právní názor). Na základě zásahu ministra práce a sociálních věcí (v dané době p. P. Nečas), který předal ST-NM JUDr. P. Š., byl dopis ze dne 19.2.2008 č.j.: 2008/13887-52 stažen. O tom bylo Ministerstvo vnitra informováno.

Soud rovněž přisvědčil žalobci, že požadované stanovisko, které mimochodem existuje v písemné podobě, není neformálním a nezávazným vyjádřením vlastního názoru žalovaného k otázce, která je mimo jeho působnost jako správního úřadu. Ze správního spisu je zřejmé, že povinný subjekt předmětné stanovisko vypracoval a dle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného ve shora uvedeném rozsudku, má tedy informace k dispozici a je povinen je poskytnout. Na předmětnou věc tedy nelze aplikovat ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť se nejedná o dotaz na informaci, která v době dotazu neexistovala a má vzniknout teprve v budoucnu a žádost o poskytnutí předmětného stanoviska není požadavkem na vytvoření nové informace, ani dotazem na názor žalovaného ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Podle ust. § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

V daném případě soud shledal, že důvod uváděný správními orgány pro odmítnutí požadované informace uvedené v žádosti žalobce ze dne 25.6.2010 tu není dán. Soud neshledal ani žádný jiný důvod pro odmítnutí žádosti (a ani žalovaný se žádného jiného důvodu nedovolával), a proto v souladu s citovaným ustanovením zrušil nejen rozhodnutí ministra o rozkladu, ale i prvoinstanční rozhodnutí ministerstva a nařídil ministerstvu, aby žalobci poskytlo předmětné stanovisko ze dne 19.2.2008 č.j. 2008/13887-52.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.r.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. listopadu 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová